

Репрезентація сценічних концептів воєнного буття у друкованій періодиці сучасної України

Валентина Галацька, канд.філол.наук, доцент Українського
державного університету науки і технологій

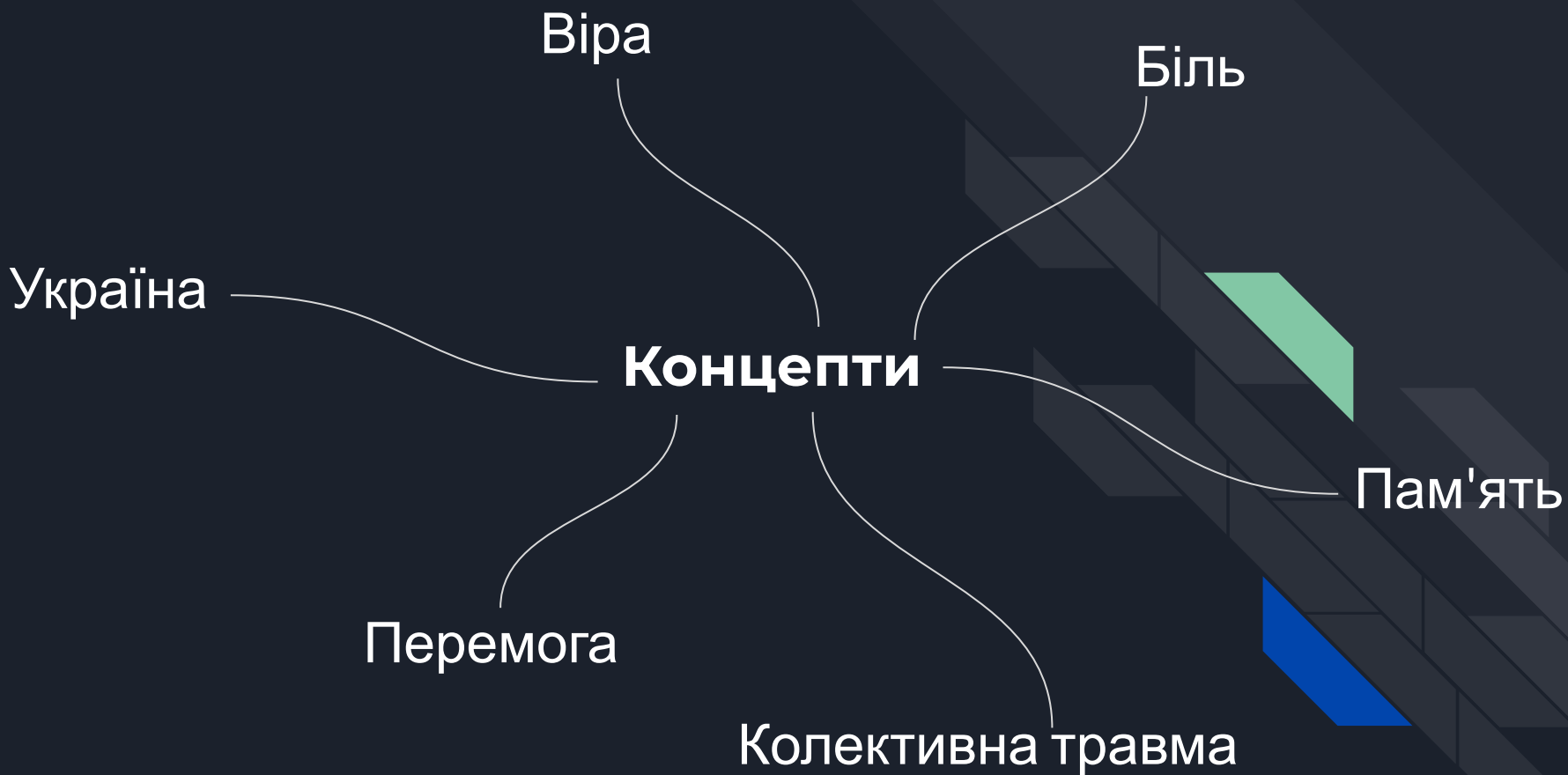
Вікторія Філіпенко, старший викладач, Європейський
медичний університет

Мета статті полягає в аналізі сценічних концептів сучасної театральної дійсності України, представлених у спеціалізованих друкованих медіа (часописи “Кіно-Театр”, “Український театр”, інтернет-видання “Театрально-концертний Київ”, “Дзеркало тижня”).

Методи:

- індуктивно-дедуктивний;
- системний;
- контент-аналіз;
- елементи культурологічного аналізу.

Київ

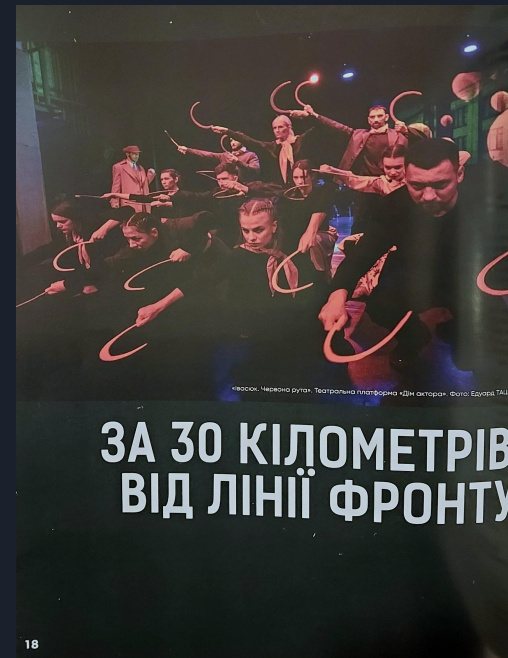
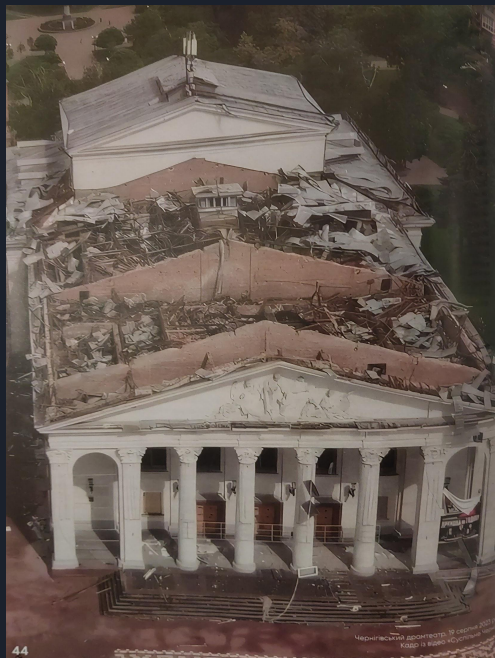
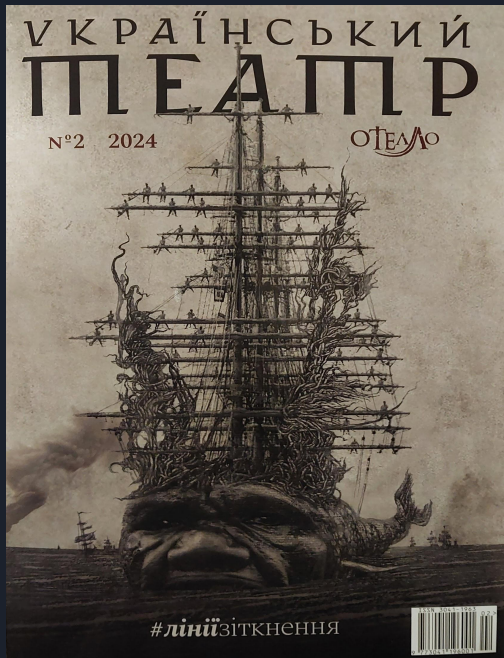
"Український театр"

Театральні періодичні видання кінця ХХ-поч. ХХІ ст.

"Кіно-театр"

"Театрально-концертний Київ"

Театр у хроніках війни

Актори на війні

От у мене в кабінеті жили кошеня театральні, спостерігав за ними: Господи, ось він театр! Три ранні персонажі: руде, сіре й чорне. Це – вистава. Це такі візантиї! Справно жорстко виводить театр із театру завір. Бюджет. Театралізація життя. Веса-сайт – театр. Це дуже конкретне відкриття: ви виходите у світ, як на сцену: доволу вас декораций, партнери. Ви розмовляєте, що взагалі в житті нічого ніяко поза театром.

Яким ви бачите майбутнє українського театру?

— Ми – талановиті, то чому ми не можемо утвердитися в цьому праві талану: не прогинаєтся, не підлаштовується? Майбутнє – якщо будемо опиратися.

Опіратися чому?

— Це кождо жити тепленько та комфортно, дрібно якось. Я переміг 1990-ті. Коли все було жалко, гостро, театрално, сильно, випуло, вивукало. Ми розписали про академічний театр і кажено, що це театр. То ні. Це заклада з послугування деяких культурних потреб. Як п'ять з театро-осудити? Де ця війна територія для війнах людей?

Вона з'явиться після війни?

— Це мають бути держані діла з міксани й проєктами. Тоді було що – до вас не було діла. Все були відлучені, нікого не контролювали. Викинали, як мого. Але було весело.

Чи не є війна тм гострим станом, у якому щось відбувається? Приєрнотів театри, гострі сервісні теми?

— Назвати мені ці театри, які в не знаю. Що такого спільного відбувається?

Для вас нічого цікавого не відбувається?

— Такий час. Визнаю. Ті п'єси, які я прочитав, мені не цікаві. Я в очікуванні.

Наталка КАНДИКА

ЧОГО ВАРТУЮТЬ ТВОЇ ВІРШІ

Денис АСТАШЕВ, режисер театру Зaporіжжя і Дніпро, мене на фронті. Тексти – з його сторони у фейсбук.

15 лютого 2024 року, сьогодні рік, як в долучивши до Зарпiрiжжя селі. Ша сьодня лише про те, що так довго тинула із цим рішенням. Мабуть, даліся вказки упередження сформовані ще в дитинстві, що орні – це найгірше місце, куди може потрапити людина. Зараз на той. Бо найгірше відбувається подія тим, дає ти. У великому разі, у велику ті – на своєму місці.

Навряд і колиш, із миття стому війни. Та все ж то не уявляю, що можна буде говорити в містечку, не перебуваючи зараз тут. Бо якщо ти сподієшся, не відчував сороз і уявлю, і не носив мечо, то чого вартою твої вірші? З величезною повагою до тих, хто воєні 20 років, дає тих, хто вав зброю з такою повніномасштабного вторгнення, з вірою в тих, чий чергою ще настане, а вірою в тебе, чий чергою ще настане. Моє щастя бути призначен.

2 лютого 2024 року, сьогодні з Михайлом Савицьким викладач вербував вказку нає на прохання друзів Оксодні Денко відшукуй будинок який побудів і заробити зедти сивий фотозображення. Це майже двоє, але небадь. Де вони зберігалися, було фактично єдиним уцілим предметом мебелю в розбомбленій російським хотіям.

Можна було б написати якийсь сентиментальний висловлює, але зрозумію, що це спроста діла. Сотні тисяч українців не знають і тікє криві на місцях, де були ви додому. Тому сентиментальності вказку не будув. Мій романтизм.

24 грудня 2023 року, Потрібно коротко паретирити kota в Зарпiрiжжя. Наші побратимі заповняли сторінку картаре. Мабуть вказку в Зарпiрiжжя на лекційній і реалізаційно, без нашої наміни – або вік постоє нікшею, або Мій побратимі нас.

УДЦ. Паретирити знаходить, дякую!

ПРОЩА З ТЕАТРОМ

«Дім актора» об'єднав акторську й балетну трупи та джазовий оркестр City Big Band, – розповідає директорка театру Ольга Денко

Початок змін у житті муніципального театру Запоріжжя химерним чином збігається з початком великої війни. В лютому 2022 року менеджержка команда театру-лабораторії Віє опинилася й впадала за створення мистецького майданчика, відкритого для міждисциплінарних проєктів, сучасної української драматургії, осміяних ініціатив. Увійшла до нової команди й Ольга Денко – актриса й театральна критичка. Тепер вона – директорка й художня керівниця муніципального театру «Дім актора». З нею говоримо про роботу театру Запоріжжя у час війни

Яким для вас був початок великої війни?

— 23 лютого ми до двох репатриували новий спектакль і обговорили п'єси на майбутнє. А вже 24-го об'їжджали українці в театрі на острові Хортиці.

Потім були три місяці існування в режимі укріп'ї – мастер-ін-волонтерський хаос, як вказки правили нас до думки, що маємо поновити роботу. Це було потрібно і глядач, і нам.

Театр-лабораторія Віє – перший театр Запоріжжя, що відважила спектаклі. Із тривалий відбувся білогородський показ мистецтва Денис Асташев «Два виходи не сходять на березі». В часі війни з'явився прем'єра «Міністерство освіти та науки України» за п'єсою Анатолія Ковалюка.

На сьогоднішній після вистави НЕ ЗНАЮ, з ЧОГО ПОЧАТИ. ПРОСТО СИНДИДІ І ДИВІЛИСЬ НА ПІДЧІВ. А ВОНИ – НА НАС

Що було найважливішим у роботі профієрного театру?

— Коли ми виставляли вказку на пародії, наша офіція була відкритою на спілкування з оператором. Чотирі прем'єри покази відіграли з онлайн-аудиторією.

Ольга Денко. Фото: Ірина Савченко/Сторітел

в прайм-тайм між повнірними тривіями. А на обговоренні після вистави не знаю, з чого почати. Просто синдиді й дивілис на ПІДЧІВ. А ВОНИ – НА НАС. (Сьогодні відно, що цей момент став важливим.)

Початком 2022-го театр-лабораторія витиснула ТМІ проєктер, а потім у якій серію мистецьких вказку «Вісиронія», вказку «Міністерство освіти та науки України» стіли театральних діла України.

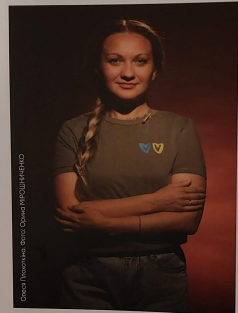
У квітні ми привітали вказку червоно-білі «Обстріли міста». Як можна вказку вказку на сцену, миття створили фотозображення вказку – це аудіовідею віру, оскільки покупці: новарна колекція.

У 2023 рік Україна вказку в певних оптимальні після успішних опієцій з'явилася

ВІЙНА

«ПЕРЕХОДИМО НА КОРОТКІ ВИСТАВИ»

В українській народній творчості немає нічого зайвого, все доречно й продумано, – каже акторка й режисерка Олена Пlochтiнка

Олена Пlochтiнка. Фото: Олександр Мельничук/Сторітел

Як змінився театр після початку великої війни?

— Став різноманітнішим. Театри ролізм згадали, що є мистецька драматургія, сучасна – теж. Що раніше вона була на шпальому дидакти, то зараз п'єс – п'яки виступи миття і в стилімі. Режисерка текст – на двохста селі миш з тім матеріалом, який ми користувалися доса.

Сьогодні театр переходить на короткі вистави, покосина. На це впливають і п'єси, і вказку згадали швидко – виступи. Але проєкція наша відбувається ніякого довго. Людям стітну.

Олена Пlochтiнка – акторка Запоріжжя, театру якого глядач, режисерка, вказку Запоріжжя національний університет факсим контраста театру й кино. Вказку опієр-мастерів і сценічну мову в телешоу тільки МТМ на основі режисери в Хортиці національним академі.

У 2000–2018 роках – акторка й режисерка в Запорізькому театрі імені Володимира Могарца, режисерка – білжимо 80 років. Зарпiрiжжя, вказку «Бусулянка», «Слобожанський анекдот», «Вона Любить жінку», «Триццять сім'я», «Дні сонця росси на сивіти», «Жога екстриму», «Ван-Кларк», «Кіт», монодрама «Соба в Тарпії». Як режисерка поставила «Танго Перемони», «Бродяги англів», «Морож», «Голос тихих бездні», «П'ять років».

п'єсу даду вражене, естетичного задоволення, катарсису й опрацюванє те, що побачило.

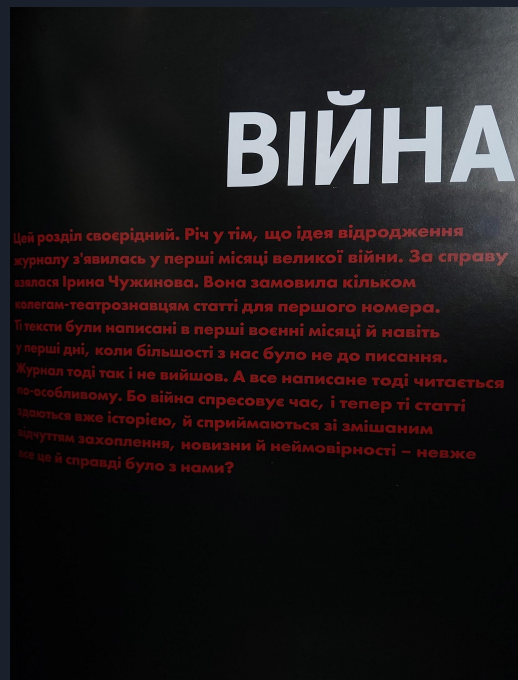
Яким має бути театр під час війни?

— Не тільки про те, що ми зараз переживаємо. Бо навіть у важких ситуаціях є життя, казує, не умирляєнас, бо жила. Але не має бути театру, який відвертимо нас від життя – ніби живемо. Десь далеко й ніяк прильовило, і все, що бачимо в новинах і соцмережах – повна брехня. Театр має говорити про актуальне.

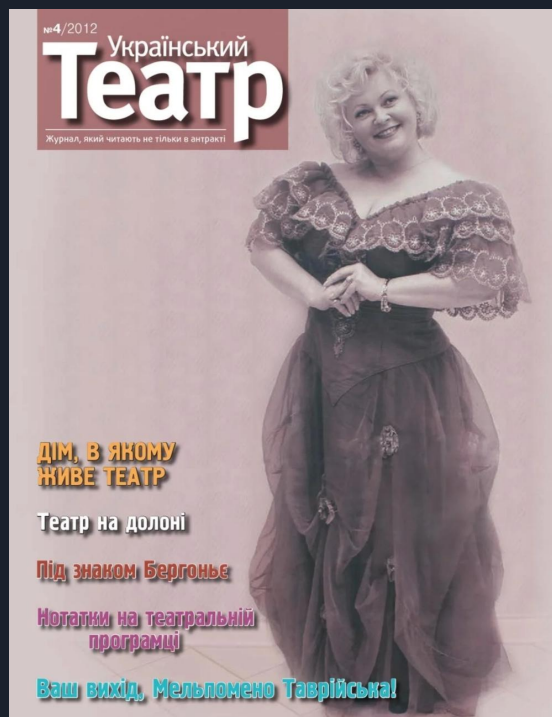
Що для вас актуальне?

— Патріотизм. Мотивація нашої боротьби. Якщо говорити про те, що дозволяє нам пережити, тоді ми: «Україна нічого не дає, індустрія історична». Хочеться повернути правду історично, встановити справдіваість. Говорити про ідентичність. Щоб люди зрозуміли: хто є хто, має бачити, чому я тут. Нічого у світ не відітну, просто так. Ми жиджери в тому місці в той час, коли маємо бути.

Театр у хроніках війни

Журнал “Український театр”

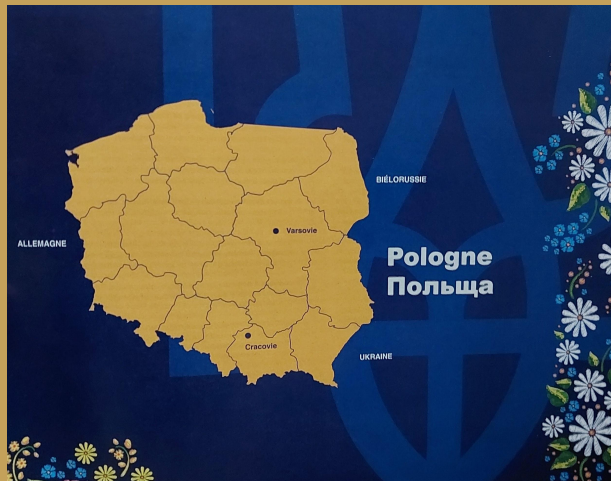
Журнал “Кіно-Театр”

Висновки. Інтерпретація воєнної теми в сучасній українській театральній публіцистиці відкриває нові горизонти для осмислення культурних, соціальних та політичних реалій, формує національно-патріотичні почуття. Автори критичних матеріалів інтерпретують воєнне буття в аналітично-художніх жанрах, осмислюючи театральні події в концептуальному вияві. Читачі, взаємодіючи з театральним контентом друкованих та цифрових видань, стають частиною медійного діалогу. Посередником у ньому виступають бібліотечні заклади, які фахово презентують ці важливі аспекти театального життя соціуму, студентській спільноті. Ця інтерактивно-імерсивна співпраця між театром, глядачем, бібліотечними інституціями формує нову якість сприйняття трагіко-драматичної дійсності.

“Діти, вирвані з корінням”

Міжнародний освітньо-науковий проєкт Українського державного університету науки і технологій (Дніпро, Україна) та університету Квебеку (Монреаль, Канада)

Il y a de la lumière au milieu des ténèbres... Світло є і серед темряви...

Le récit de Nata
Nata
Olympe
Janvier 2024
Septimie
Olympe
Mars 2024

En 2014, j'ai dû quitter ma ville natale de Iahanki en raison des actions militaires russes. Je comprends donc le désespoir et le stress des familles ukrainiennes qui sont obligées de quitter leur maison et de s'installer dans d'autres villes à cause de la guerre à grande échelle en Ukraine. Je travaille actuellement comme enseignante au primaire dans une petite école de Dnipro qui compte environ 500 élèves.

En ce moment, j'enseigne en première année, qui comprend également des enfants ayant le statut de réfugiés et de personnes déplacées internes. Mais mes élèves de notre classe savent ce que nous avons des enfants d'autres régions, parce qu'ils sont tous les mêmes, et qu'ils parlent les mêmes langues. Il faut tout ce qui est nécessaire pour que les enfants s'adaptent et se sentent plus différents, et qu'ils ne sentent pas que cette ville n'est pas leur foyer.

En 2014, Iahanki est devenue l'un des territoires touchés de la dévastation dans le cadre de l'opération militaire de la Russie contre l'Ukraine. Je comprends donc le désespoir et le stress des familles ukrainiennes qui sont obligées de quitter leur maison et de s'installer dans d'autres villes à cause de la guerre à grande échelle en Ukraine. Je travaille actuellement comme enseignante au primaire dans une petite école de Dnipro qui compte environ 500 élèves.

En ce moment, j'enseigne en première année, qui comprend également des enfants ayant le statut de réfugiés et de personnes déplacées internes. Mais mes élèves de notre classe savent ce que nous avons des enfants d'autres régions, parce qu'ils sont tous les mêmes, et qu'ils parlent les mêmes langues. Il faut tout ce qui est nécessaire pour que les enfants s'adaptent et se sentent plus différents, et qu'ils ne sentent pas que cette ville n'est pas leur foyer.

Les enfants déracinés

Récits de pratique de personnes enseignantes œuvrant auprès d'élèves déplacés.e.s ou réfugiés.e.s en Ukraine, en Pologne et au Québec

Діти, вирвані з корінням

Історії досвідів педагогів, які працюють з учнями-переселенцями в Україні, Польщі та Квебеку

UQAM Chaire de recherche sur les enjeux de la diversité en éducation et en formation

UNESCO

Parce que l'éducation Québec

Le récit de Olympe
Olympe
Février 2024
Septimie
Olympe
Mars 2024

Les enfants sont l'avenir de tout État, de toute nation

Діти - це майбутнє будь-якої нації, будь-якої держави

Je ne peux pas dire que je suis née avec le rêve de devenir enseignante, mais les circonstances ont fait que je me suis retrouvée sur le chemin du travail avec les enfants, notamment dans un centre de services sociaux pour la jeunesse en Ukraine. En fait, c'est parce que je recherchais quelque chose de plus spécifique et une occasion s'est présentée de m'engager dans des activités d'enseignement. Avant d'être choisie, j'ai travaillé avec grand plaisir pendant vingt ans, malgré les moments difficiles. Je suis reconnaissante de ce choix et de la perspective acquise.

Je n'ai été motivée pour diverses raisons, dont le désir de communiquer avec des adolescents et avec des enfants. J'ai essayé d'être un exemple pour eux, de leur enseigner les valeurs et l'histoire de notre pays et de leur région et de les aider à s'adapter à ce nouveau pays et à se construire un avenir meilleur. Personnellement, j'ai aimé la communication constante avec les gens, mais au fil du temps, il s'est avéré que le travail d'un enseignant comprend non seulement cela, mais aussi l'obligation de remplir de nombreux documents, rapports, plans et programmes, sans parler de nombreuses réunions et autres. Bien sûr, les deux motifs de motivation en ont été une autre motivation et une sorte de bonus pour moi, surtout quand ma fille était petite.

Je n'aurais pu imaginer que je serais née avec le rêve de devenir enseignante, mais les circonstances ont fait que je me suis retrouvée sur le chemin du travail avec les enfants, notamment dans un centre de services sociaux pour la jeunesse en Ukraine. En fait, c'est parce que je recherchais quelque chose de plus spécifique et une occasion s'est présentée de m'engager dans des activités d'enseignement. Avant d'être choisie, j'ai travaillé avec grand plaisir pendant vingt ans, malgré les moments difficiles. Je suis reconnaissante de ce choix et de la perspective acquise.

Je n'ai été motivée pour diverses raisons, dont le désir de communiquer avec des adolescents et avec des enfants. J'ai essayé d'être un exemple pour eux, de leur enseigner les valeurs et l'histoire de notre pays et de leur région et de les aider à s'adapter à ce nouveau pays et à se construire un avenir meilleur. Personnellement, j'ai aimé la communication constante avec les gens, mais au fil du temps, il s'est avéré que le travail d'un enseignant comprend non seulement cela, mais aussi l'obligation de remplir de nombreux documents, rapports, plans et programmes, sans parler de nombreuses réunions et autres. Bien sûr, les deux motifs de motivation en ont été une autre motivation et une sorte de bonus pour moi, surtout quand ma fille était petite.

Дякуємо за увагу!

The background features a series of dark grey, 3D-style rectangular blocks arranged in a descending staircase pattern from the top right towards the bottom left. Two blocks are highlighted with color: a light green block and a blue block, both positioned on the right side of the staircase.